

tiger os med her i dag. Tværtimod; vi har den største respekt for den disciplin, hvormed denne modstandsbevægelsens mest ubehagelige opgave blev løst.

Det er imidlertid noget ganske andet, når det drejer sig om et forsøg på likvidering eller fuldbyrdet likvidering af modstandsfolk, der stod midt i en kamp på liv og død mod en fjende, der ikke gav pardon.

I begyndelsen af december måned sidste år blev sagerne ganske periferisk berørt i forbindelse med et spørgsmål til den højtærede justitsminister, hvori der krævedes en politimæssig undersøgelse af de oplysninger, der i et københavnsk dagblad var fremkommet om forsøg på likvidering af en fremtrædende modstandsmand, nuværende generalmajor *Aage Højland Christensen*, under besættelsen.

Som alle ved, blev kravet afvist med den begrundelse, at der efter den højtærede justitsministers skøn ikke var rimelig formodning om, at den i spørgsmålet omtalte plan skulle være af forbryderisk karakter, hvortil yderligere blev anført i afvisningen, at planen jo ikke blev bragt til udførelse, og at der var forløbet ca. 17 år, siden begivenhederne skulle have fundet sted.“

Udgangen blev da, at man „ikke gik med til at foretage en politimæssig undersøgelse, men overlod det til auditøren at skaffe oplysninger i sagen. Jeg finder stadig væk ikke denne løsning rigtig. I en sådan sag vil der meget hurtigt komme så stort et materiale frem, at det kan blive en aldeles håbløs opgave, selv for den dygtigste auditor, at finde orden i det, og så hjælper det ikke noget, at man indkalder kriminalfolk fra rejseholdet. Disse kriminalfolk arbejder kun for auditøren, de har ansvar over for auditøren, og de handler efter de afstukne rammer, som auditøren angiver.

Dertil kommer, at det jo ikke er særlig betryggende, at en forsvarsminister, der har kendt sagerne i mange måneder og ikke har følt sig foranlediget til at gribe ind, nu skal presses til at foretage en auditorundersøgelse, og man kan vel ikke sige, at lysten har drevet værket. Jeg er heller ikke særlig overbevist om, at man synes, det er betryggende, når det oplyses, at man har forsøgt at overtale generalmajor *Aage Højland Christensen* til at udsende en erklæring om, at det hele var grebet ud af luften.

I den forløbne tid er beskyldningerne yderligere blevet underbygget og har fået ledende modstandsfolk til at tage bladet fra munden, og der har været en hel del bemærkelsesværdige pressekommentarer.“

Ingen kunne efter forespørgernes opfattelse være tjent med, at der „fortsat skal bæres ved til et bål, som måske slet ikke kunne holde sig glødende, hvis myndighederne på en aktiv og fyldestgørende måde på et meget tidligt tidspunkt havde grebet ind og fået klarlagt sagerne. Så fristes man til at spørge sig selv: er der da noget, man ønsker at skjule? Jeg tror slet ikke, at man vil skjule noget, men der er ikke